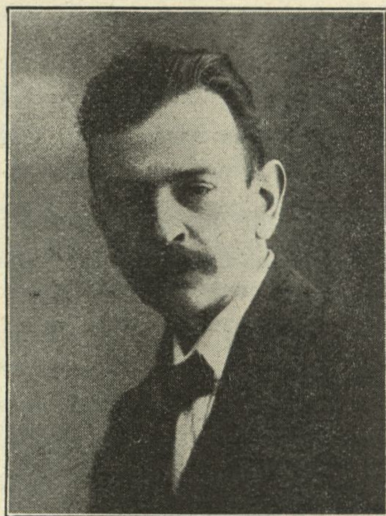

ИВАН ЦАНКАР:**Десетица.**

(„Мој живот“)

Каткад падне мрачно и тешко човеку на душу тихи, неодређени страх, који му одузме сву моћ, сву радост, све поуздање. Горчине свакодневног живота изненада постану силне, несносне; појави се савест, удари на срце као наковањ, и сви греси до најмањег, већ заборављени, црни јурну пред очи. Нашто још живети? Све, све, све је изгубљено... И бојажљива рука се пружа дрхтећи за руку посестриму, бојажљиво око се обзире и тражи пријатан отпоздрав.

Тај час није суђен само човеку који је прешао дуг пут и наслутио смрт и гроб. Најлепшег јутра дуне хладноћа у душу, да све мисли падну на тле као да су од камена. Она закуца гвозденим прстом веселе вечери, у гласном друштву; рука која је држала чашу клоне, очи се рашире, смех се следи на уснама. И дете каткад изненада, усред мирнога играња, завришти, задрхти и у необичном страху обухвати мајку.

Дванаест или тринаест година ми је било; ишао сам у трећи разред реалке. Једног јесењег јутра рано сам се пробудио; тек